

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 338: Xét Về Mặt Chứng Quả, Cái Sở Chứng Chính Là Thể Tánh Của Thanh Tịnh Pháp Thân, Chẳng Phải Là Cái Tướng Của Báo Thân. Cho Nên “Phi Thân” Là Chỉ Cho Báo Thân Mà Nói

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 027)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Xét về mặt chứng quả, cái sở chứng chính là thể tánh của Thanh Tịnh Pháp Thân, chẳng phải là cái tướng của Báo Thân. Cho nên “phi thân” là chỉ cho Báo Thân mà nói.】

Phật pháp quả thật là viên dung, thấu suốt vi diệu. Người không biết thì câu nào cũng nói sai cả; còn người biết thì câu nào cũng đều viên dung. Cái diệu chính là diệu ở chỗ này.

Ý nghĩa thứ nhất là chứng quả, chứng cái gì? Là chứng Thanh Tịnh Pháp Thân, đây là nói về quả vị viên mãn. Nếu nói trên phương diện quả vị phần chứng, đây là điều mọi người không thể không biết, quả vị phần chứng chính là chứng được Vô Trụ. Chẳng những năm mươi một quả vị của Bồ Tát Đại Thừa, mà cho đến tứ quả Tiểu Thừa cũng không ngoại lệ, chứng cái gì? Là Vô Trụ.

Nói cách khác, do công phu Vô Trụ có cạn sâu khác nhau, nên mới chia ra năm mươi một giai cấp Bồ Tát này. Năm mươi một giai cấp thấy đều là chứng đắc Vô Trụ, có người chứng được cạn, có người chứng được sâu. Chứng được cạn thì quả vị thấp một chút, chứng được sâu thì quả vị cao một chút, chỉ như vậy mà thôi.

Do đó có thể biết, nếu tâm chúng ta còn có chỗ trụ, thì quý vị chứng quả gì chứ? Đây là điều tôi vừa mới nói, chúng ta trong đời quá khứ, đời đời kiếp kiếp tu hành vô lượng kiếp, mà ngay cả Sơ Quả cũng chưa chứng được. Nguyên nhân là gì? Chính là vì tâm quý vị luôn luôn có chỗ trụ, quý vị có vướng bận, quý vị có phân biệt chấp trước. Điều này hại chết người rồi. Tuy là niệm Phật nhưng cũng không thể vãng sanh, bởi vì quý vị “hữu trụ” (còn dính mắc).

Do đó có thể biết, phàm là người niệm Phật được vãng sanh, thử hỏi: Tại sao họ được vãng sanh? Tâm họ vô trụ, tất cả mọi lo âu vương bận thảy đều buông xả rồi. Ngoài A Di Đà Phật và Thế giới Tây Phương Cực Lạc ra, trong tâm họ hoàn toàn không có gì cả, người như vậy mới có thể vãng sanh. Nếu còn vương bận đến tình thân, vương bận đến tài sản, thì hỏng rồi, vẫn phải chịu luân hồi trong sáu nẻo.

Phải buông xả triệt để. Sau khi buông xả, sau khi thân tâm đều buông xả rồi thì là gì? Là vui vẻ mà sống qua ngày, trong cuộc sống hằng ngày thảy đều tùy duyên, thuận cảnh hưởng phước, mà nghịch cảnh cũng hưởng phước.

Có lẽ các đồng tu nghe đến đây sẽ không hiểu: “Thuận cảnh hưởng phước thì được, chứ nghịch cảnh hưởng phước gì? Cơm còn không có mà ăn, thì còn hưởng cái phước gì?”

Là hưởng thanh phước! Tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng.

Người ấy ở trong thuận cảnh, trong phú quý, không có thọ nhận cái vui (lạc thọ); nếu thấy “ở đây rất vui sướng”, thế là xong rồi, quý vị lại bị đọa lạc nữa rồi. Ở trong cảnh nghịch khổ cùng, người ấy không thọ nhận cái khổ (khổ thọ), họ trước sau vẫn luôn giữ được tâm thanh tịnh, giữ được tâm bình đẳng của chính mình, đó mới gọi là sự hưởng thụ chân thật. Như vậy, có thể hiểu được thuận và nghịch là một, là bất nhị. Bồ Tát Duy Ma Cật nhập pháp môn Bất Nhị, thuận cảnh hay nghịch cảnh đều là hưởng thụ.

Chư vị hãy nghĩ xem, cuộc sống như thế làm sao không an vui, làm sao không hạnh phúc cho được? Người như vậy mà niệm Phật thì quyết định được vãng sanh Tịnh Độ, tương ưng với Phước Huệ nhị nghiêm mà Đức Phật đã tu.

Bốn mươi tám nguyện của A Di Đà Phật, tận hư không khắp pháp giới tiếp dẫn độ thoát tất cả chúng sanh, đó là Ngài tu phước. Tuy độ thoát tất cả chúng sanh, nhưng trong tâm Ngài chẳng chấp tướng, là Vô Trụ. A Di Đà Phật cũng là “Vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm”, đều không trái ngược với ý nghĩa của hai câu này mà Đức Thế Tôn đã dạy.

Cho nên “chứng” là chứng Thanh Tịnh Pháp Thân. Cái Thanh Tịnh Pháp Thân này, sợ mọi người nghe xong lại cảm thấy cao sâu khôn lường, tôi giảng đơn giản lại thì chính là Vô Trụ. Thanh Tịnh Pháp Thân chính là Vô Trụ, chính là tất cả đều không chấp trước, tướng và phi tướng đều không chấp trước, hai bên Không và Hữu đều không chấp trước, đó chính là Thanh Tịnh Pháp Thân.

Chính là chứng được cái này, chứ không phải là cái tướng của Báo Thân. Cho nên Tôn giả nói “tức phi đại thân”, là chỉ cho Báo Thân mà nói vậy.